

CON GÁI BÂY GIỜ

Hoàng Anh

<http://hoatim.dainam.com/stories/hoatim/congaibaygio.html>

Mới bảy giờ sáng, tiếng nhạc khủng khiếp từ đâu đã lôi tôi ra khỏi giấc mộng vàng. Tôi lồm cồm bò dậy đưa tay dụi mắt và đảo quanh một vòng để vừa phát hiện ra âm thanh giết người đó không phát ra từ đâu xa mà chính từ khung cửa sổ đối diện phòng tôi. Con hẻm trước nhà quá nhỏ nên bao nhiêu âm thanh từ khung cửa bên kia có thể bay thẳng qua phòng tôi và làm cho một thằng nường có tiếng như tôi cũng không thể nào chợp mắt thêm được một giây.

- Đồ ót hiểm!

Tôi lùng bùng chạy tới đóng sầm cánh cửa sổ lại. Những cây xương rồng trên bệ cửa sổ được dịp rung lên đau đớn. Quên cả buồn ngủ, quên cả đang giận con nhỏ hàng xóm, tôi quỳ vội xuống bên những cây xương rồng. Tôi quý chúng lắm. Chẳng hiểu từ bao giờ tôi đâm ra say mê trồng xương rồng nhưng chỉ là loại cây nhỏ với những bông hoa đủ màu sắc. Chỉ chờ có dịp lễ nào là tôi "vác" về một cây. Sinh nhật một cây, Noel một cây, Tết một cây cho nên chẳng bao lâu khung cửa sổ của tôi đã ngập những cây xương rồng với đủ hình dáng và màu sắc sắc sỡ khác nhau. Xương rồng là loại dễ trồng và rất phù hợp với bản tính của tôi. Mỗi tuần tôi chỉ cho chúng uống nước một lần và tha hồ mà ngắm. Nhìn chúng với những cây gai tua tua tự dựng lòng tôi bỗngdịu lại. Các chị tôi cho là bệnh dở hơi. Chị Hai tôi thì phán một câu xanh rờn:

- Thằng Lâm bây giờ chơi xương rồng, lớn lên có bị gai bông hồng đâm cũng không sao.

Ồi người lớn, họ nói gì tôi chẳng hiểu. Ở cái tuổi mười sáu, tôi chỉ biết ăn, ngủ và đèn trường.

Nhưng bây giờ tôi có thêm một chuyện phải lo, đó là làm sao để trị con nhỏ hàng xóm khó ưa này.

Tôi sinh ra và lớn lên ở thành phố biển Nha Trang quanh năm có tiếng sóng vỗ dội bờ. Khu xóm tôi ở tương đối nhỏ nên hầu như hang cùng ngõ hẻm nào tôi cũng từng đi qua. Còn mọi người trong xóm thì không ai mà tôi không biết đến. Chẳng vậy chuyện gia đình con nhỏ dọn về xóm tôi là một tin quan trọng mà bất cứ thằng con trai nào trong xóm cũng đều phải biết. Gia đình cô chú Tâm gia nhập vào xóm "nhà đá" và định cư ngay căn nhà đối diện nhà tôi. Theo thông lệ, người mới tới đi chào hỏi các nhà lân cận. Bán anh em xa mua láng giềng gần mà lị. Tối sau bữa cơm, nhà tôi có ba người khách: cô chú Tâm, và đứa con gái tên Uất Kim Hương. Nó bằng tuổi tôi nhưng coi bộ chững chạc hơn tôi nhiều. Tôi xưa nay chẳng bao giờ để ý đến nhan sắc đứa con gái nào nhưng hôm nay tôi phải công nhận con nhỏ này rất đẹp. Nó đẹp một cách thanh thoát, tự nhiên. Cặp mắt to và đen láy, lúc nào như cũng sáng lấp lánh. Sóng mũi cao, miệng hồng xinh xắn làm cho gương mặt nó trông thật khả ái. Đặc biệt nước da trắng ngần của nó như nổi bật trong đám dân biển chúng tôi. Con gái Đà Lạt có khác! Mải lo nhìn nó, tôi không để ý nó cũng đang nhìn tôi nhưng ánh mắt chẳng thân thiện chút nào. Chắc nó tưởng tôi có ý đồ gì trước nhan sắc của nó. Đúng là con gái, người ta không nhìn thì bảo bất lịch sự, còn nhìn thì bảo có ý đồ. Mẹ tôi giới thiệu cho hai đứa làm quen để sau này tôi dễ kèm bài cho nó (tôi tuy lười nhưng cũng nổi tiếng thông minh trong xóm). Sau vài câu giới thiệu qua loa, nó bỗng phóng cho tôi một câu cay cú:

- Con trai gì tóc tai dài thườn thượt!

Chúa ơi! Mới ngày đầu nó đã chê tôi. Bao nhiêu ấn tượng tốt ban đầu đều theo câu nói của nó bay tuốt ra cửa. Tóc tôi chỉ dài qua gáy có một chút mà cho là "dài thườn thượt". Thật là quá đáng mà. Tôi lấy lại bình tĩnh và không quên ném cho nó một câu không kém:

- Con gái gì tóc tai ngắn cùn như bọn cùn đồ.

Công bằng mà nói, tóc nó rất đẹp, đen huyền và bóng mượt. Kiểu tóc tém ôm sát mặt là kiểu thịnh hành nhất trong năm. Với kiểu tóc này khuôn mặt nó như sáng hơn và tràn đầy sức sống. Nhưng ai biểu nó dám chê tôi, tôi phải cho nó nếm mùi dân biển. Ánh mắt nó hình như sắc hơn sau câu nói của tôi. Sau buổi ra mắt ngắn ngủi và đầy sầm chợp đó, tôi không ngờ con Uất Kim Hương này nó đã bám lấy mạng số tôi và đôi khi làm cho tôi muốn Uất Tới Chết.

Như sáng nay chẳng hạn, mới bảy giờ nó đã mở nhạc om xòm. Không biết nó vớ mấy băng nhạc tiếng Anh cũ rích ở đâu ra mà sáng nào nó cũng mở đi mở lại hết volume như cố tình quấy phá giấc ngủ vàng bạc của tôi. Và cứ thế, sáng nào tôi cũng đều bị đánh thức bởi những âm thanh khủng khiếp đó. Chẳng biết ba mẹ nó có phiền hay không nhưng tôi thì chịu hết nổi. Tôi đã dẹp hết mấy cái đồng hồ báo

thức vào xó nhà vì tôi luôn luôn bị đánh thức trước giờ đồng hồ reo. Đối với tình trạng này, mẹ và các chị tôi coi bộ rất hài lòng. Họ mừng là phải, vì mỗi sáng không còn phải vừa tung chăn màn của tôi vừa lục tìm cái đồng hồ báo thức. Ôi đàn bà, họ sinh ra để hành hạ đàn ông con trai chúng tôi mà. Cứ mỗi lần thấy các anh tới đợi các chị tôi cả mấy tiếng đồng hồ, tôi tự hứa với lòng lớn lên không làm ba cái chuyện đại khờ đó. Ai ngờ đâu tôi lại gặp sao quả tạ sớm trước tuổi. Con nhỏ ót hiểm, tôi đã "thân thương" tặng nó cái tên này sau ngày gặp gỡ đầu tiên, học chung lớp với tôi. Cô giáo xếp nó cạnh tôi với một lý do vô cùng đơn giản mà khó khăn nhất: hai em ở gần nhà để giúp nhau học tập. Học hành gì nổi nếu nó sáng chiều không nói một tiếng chỉ tung ra những luồng điện đến chết người, cứ làm như bọn con trai chúng tôi kiếp trước có thù với nó vậy. Hoa càng đẹp thì gai càng nhiều, quả không sai chút nào. Nhưng con nhỏ lạnh lùng bao nhiêu, làm cao bao nhiêu thì bọn con trai trong lớp tôi lại khoái chọc nó bấy nhiêu. Đứa nào cũng muốn chinh phục trái tim bằng đá của nó. Có lẽ đó là tâm lý chung của con trai, cái gì khó lấy thì càng hứng thú và phải cố gắng để dành cho được. Tôi vốn chẳng ham rước ba cái của nợ này nhưng tôi phải đánh gục tính lạnh lùng trong lòng nó. Hai con ngựa chứng ở nhà ngoại tôi còn không sợ, không lẽ tôi lại chịu thua con nhỏ này. Tôi phải chứng minh câu nói "dữ trước hiền sau" của ba tôi có đúng hay không.

Tôi bắt đầu tìm kế để gần bông hồng nhưng không để nó làm xước tay chảy máu. Ông Trời quả không phụ lòng kẻ hiền lương (?) đã ban cho tôi cơ hội khi bọn con trai xóm trên chặn đường con nhỏ chọc ghẹo. Tôi không ngần ngại làm anh hùng cứu mỹ nhân và vui vẻ lãnh luôn một cục đá. Cục đá rơi trúng đầu tôi nhưng đã làm tan đi lớp băng đá trong lòng nhỏ ót hiểm. Ớt không cay thì không còn đáng sợ, Uất Kim Hương không lạnh lùng thì chẳng còn gì để lo. Nó không còn "ban tặng" tôi những ánh mắt tóe lửa hay những câu đơm mùi thuốc súng nữa. Nó trở nên dễ thương hơn khi "ban phát" cho tôi những nụ cười buổi sáng thay vì những tiếng nhạc khủng khiếp. Tôi lại càng mát ruột mát gan khi song song với nó tới trường trước ánh mắt khâm phục của lũ con trai cùng lớp. Cảm ơn cục đá kia, cảm ơn một tình bạn mới đã cho tôi những giấc ngủ an lành. Nhà văn Saint Exupery đã nói khi yêu người ta không nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng. Tôi với nó tuy chưa yêu nhau nhưng đang có chung một hướng tới trường và biết đâu một ngày nào đó nó quay lại yêu tôi thì sao!!!!!!

Xuân Kỷ Mão 1999